

ἀκουμμέρκιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'μμέρκιαστους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουμμερκιαστός < *κουμμερκιάζω < κουμμέρκι.

1) Κυριολ. ἀτελώνιστος. 2) Μεταφ. ἀπερίσκεπτος: Αὐτὸς ἡ-γ-ᾶθριπους εἶναι διπ' ἀκ'μμέρκιαστους 'ς τὴ δ' λειά τ'.

ἀκουμουλίαςτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀκουλούμαστος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουμουλίαςτός < κουμουλιάζω.

Ὁ μὴ συσσωρευμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀκουμουλίαςτα² σταδᾶ (σταχύα) Χαλδ. Ἀκουλούμαστη σταφίδα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀκουμπέτι ἐπίρρ. πολλαχ. ἀκουμπέτ' Ἡπ. ἀκουδέτ' Ἰμβρ. ἀκ'μπέτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκ-κιπέτ-τι Κύπρ. ἀγαμπέτ' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀχ'μπέτ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *akıbet*.

1) Ἐπὶ τέλους, τέλος πάντων Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οἰν. κ. ἀ.) Νάξ. κ. ἀ.: Συλλοῖσθηκε, συλλοῖσθηκε καὶ ἀκουμπέτ' βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὸν κάμῃ δικό του Ἡπ. Ἀκουδέτ' μὲ γέλασες Ἰμβρ. Ἀκουμπέτι ἔβρεξε Οἰν. 2) Ἐν τούτοις, παρὰ ταῦτα Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ εἶπα νὰ μὴν τὸ κάνῃς κ' ἐοὺ ἀκουμπέτι πῆγες καὶ τό 'κανες Καλάβρυτ. Τό 'λεγε καὶ ἀκουμπέτι τό 'κανε Ἀνδρίτσ. Ἐκαμες ἀκ-κιπέτ-τι² ἰδεῖνον ποῦ 'θελες Κύπρ. Τὸν βάρισι ἀκ'μπέτ' Αἰτωλ.

ἀκούμπιαστος ἐπίθ. Κύπρ. κ. ἀ. ἀκουμπίαςτος Πόντ. (Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκουμπᾶστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀκουμπιάγος Πόντ. (Χαλδ.) ἀκουμπᾶγος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμπιάστός < κουμπιάζω.

1) Ὁ μὴ κομβωθείς, ὁ μὴ θηλυκωθείς, ἀθληλῦκτος, ἐπὶ ἐνδύματος ἔνθ' ἀν.: Τὸ πουκάμισόν σου ἔν' ἀκούμπιαστον τὸ 'εν-νὰ κρυώσης ('εν-νὰ=θὰ) Κύπρ. Τὸ καμῖσι μ' ἀκουμπίαςτον ἔν' Τραπ. Χαλδ. 2) Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδυμὰ του θηλυκωμένον Πόντ. (Ὁφ.): Ἀκουμπᾶστο πορπατεῖ τό γαρδέλλ'. Συνών. ἀκούμπωτος II, ξεκούμπωτος.

ἀκούμπωτος ἐπίθ. ἀκόμπωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀκόδωτος Κρήτ. ἀκόμπουτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀκόμπουτους Θράκ. ἀκούμπωτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ.) ἀκούδωτος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμπωτός < κουμπώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

I) Ὁ μὴ ἔχων κόμβους Ἡπ. — Λεξ. Λάουνδ.: Τριχὰ ἀκούμπωτη Ἡπ. II) Ὁ μὴ κομβωθείς, ὁ μὴ θηλυκωθείς, ἐπὶ ἐνδύματος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ.): Γιλέκο-σακ-κάκι ἀκούμπωτο σύννηθ. Ἀκούμπωτον καμῖσ' Τραπ. β) Συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ θηλυκωμένον Βιθυν. Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀκούμπιαστος 2, ξεκούμπωτος. γ) Ἀκατάστατος Βιθυν. δ) Ὁ μὴ ἀπατηθείς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

ἀκουνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουν-νος Κῶς Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κούνα.

1) Ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀκουν-να σταφύλια Σύμ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνόητος Σύμ.

ἀκούπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀκούπιγος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουπιστός < κουπίζω.

Ὁ μὴ στραφεὶς ἀντιστρόφως μὲ τὸ στόμιον πρὸς τὰ κάτω, ὁ μὴ ἀνεστραμμένος, ἐπὶ ἀγγείων καὶ σκευῶν ἐν γένει ἔνθ' ἀν.: Ἀκούπιστον σκαφίδ' Χαλδ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ πεσὼν πρηγῆς Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Οὐλ' ἐκουπίγαν καὶ εἶνας ἐπέμ'νεν ἀκούπιγος Χαλδ.

ἀκούπωτος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουπωτός < κουπώνω.

Ὁ μὴ καλυφθεὶς, ὁ μὴ σκεπασθεὶς.

ἀκουρασῖα ἡ, Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κούρασι. Πβ. ἀ-στερητ. I β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ κουράζεται τις.

ἀκούραστα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκούραστος.

Χωρὶς νὰ κουράζεται τις, ἀόκνως: Ἀκούραστα δουλεύει αὐτὸς ὁ ἐργάτης.

ἀκούραστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραστε Τσακων. ἀκόραστες Σκυρ. ἀκούραστος Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκούραγος Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουραστός < κουράζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ κουραζόμενος ἢ ὁ μὴ κουρασθεὶς, ὁ μὴ ἀποκάμων, ἀκαταπόνητος κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀκούραστος ἄνθρωπος, ὅλο τρέχει καὶ ποτὲ δὲν κάθεται. 2) Ὁ ἀλύγιστος ἢ ὁ μὴ τεθλασμένος, ἐπὶ ξύλου συνήθως Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.): Τὸ ξύλον ἀκούραγον ἔν'. 3) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, συνεπτυγμένος, λείος, ἐπὶ ὑφασμάτων, χάρτου κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

ἀκούρδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκούρδιγος Πελοπν. (Αἰγ. Κορινθ.) ἀκούρδιστος σύννηθ. ἀκούρτιστος Κύπρ. ἀκούρδιστος Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρδιστός < κουρδίζω, παρ' ὁ καὶ κορδίζω. Ὁ τύπ. ἀκούρδιστος καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἐπὶ ὀργάνου μουσικοῦ, ὁ μὴ κουρδισμένος, ὁ μὴ ἔχων ἐντεταμένους τὰς χορδὰς καὶ ἐπὶ ὥρολογίου, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλατήριον ἐντεταμένον κοιν.: Βιολί - πιάνο - ρολοὶ ἀκούρδιστο κοιν. Συνών. ἀκούρδευτος.

ἀκούρευτος ἐπίθ. (I) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀκούριφτους βόρ. ιδιώμ. ἀκούιφτους Σαμοθρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκούρευτος.

1) Ὁ μὴ κουρευθεὶς, ὁ μὴ κεκαρμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀκούρευτο κεφάλι-μουστάκι. Ἀκούρευτα μαλλιά - πρόβατα κοιν. Παιδὶ ἀκούρευτο Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Ἀσμ.

Τῆς Πηνελγῶς τὰ πρόβατα 'ς τοὺν ἡλίον τὰ καημένα, ἀνάρμικτα κὶ ἀκούριφτα 'ς τοὺν κάμπου τὰ καημένα

Ακαρναν. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἀφηρημένον τὸν φλοιὸν Πόντ. (Ἰων. κ.ά.): Ἀκούρευτον ἀπὶδ'. Συνών. ἀκαθάριστος ἐξεφλούδιστος. 3) Ὁ μὴ τρυγηθεὶς, ἐπὶ κυψέλης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸ 'χου ἀκόμα ἀκούριφτον τοὺν μιλίσσ' Αἰτωλ. 4) Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἄγαμος ἐκ τοῦ ἐθίμου τῆς κουρᾶς τοῦ γαμβροῦ κατὰ τὸν γάμον) Μακεδ. (Βογατσ.).

ἄκούρευτος ἐπίθ. (II) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκούρευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρευτός <κουρεύω <Τουρκ. *kourmak*.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς, ὁ μὴ ἰδρυθεὶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Τὰ τεμέλα τῇ σπιτί' ἀκόμαν ἀκούρευτα εἶν' (τεμέλα = θεμέλια) Κερασ. Χαλδ. 2) Ἀτακτοποιήτος, ἀνεπίπλωτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Τ' ὁσπίτ' ἐμον ἀκόμαν ἀκούρευτον ἐν' Χαλδ. 3) Ἐπὶ ὥρολογίον, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλατήριον ἐντεταμένον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφέκα τὴν ὥρα μ' ἀκούρευτον κ' ἐστάθεν (ἐλησμόνησα τὸ ὥρολόγιόν μου ἀκούρδιστον καὶ ἐσταμάτησε) Χαλδ. Συνών. ἀκούρδιστος.

ἄκουρκούτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουρκούτσιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρκουτσιαστός <κουρκουτσίαζω.

Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν συνεκτικότητά του, ἐπὶ μαστίχης·

ἄκούρνγιαστος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀκούρνγιαστους Στερελλ. ἀκούρνγιαγος Πελοπν. (Κορινθ. Ξυλόκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρνγιαστός <κουρνγιαζώ.

Ὁ μὴ μεταβάς εἰς τὴν κοίτην, ὁ μὴ κοιτασθεὶς, ἐπὶ ὀρνίθων ἐνθ' ἄν. : Οἱ κόιτες εἶν' ἀκούρνγιαστες Κορινθ.

ἄκουρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Ζάκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. ἄκουρους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄκουρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκουρος.

Ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος ἐπὶ προβάτων, αἰγῶν κττ. καὶ σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνθ' ἄν. : Ἀκουρα ἀρνιὰ-γίδια-πράματα-πρόβατα πολλαχ. Ἐμεινα ἄκουρος σήμ-μερις Τδεκατῇν ἡμέραν Κύπρ. || Φρ. Ἐβαλα ἄκουρους καὶ κουρεμένους γὰ μὰ δουλειὰ (ἀνέμειξα κόσμον πολὺν διὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσίν μου) Ἀθῆν. Πελοπν. Ἐπιδαν κουριμέν' κὶ ἄκουρ' νὰ τοὺν καταφέρ'νι Αἰτωλ. Ἀκουρος καὶ κουρεμένος (ὄχλος ἀνάμεικτος, φύρδην μίγδην) Ζάκ. Κρήτ. Ἀκουρα καὶ κουρεμένα (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυόντων διαφορῶν εἰδῶν ὁμιλίας) Πελοπν. — Λεξ. Αἰν. Κουρεμένοι κὶ ἄκουροι (ἀνθρωποὶ πάσης τάξεως) Δημητσάν. || Παροιμ.

*Ακουροὶ κὶ κουριμένοι | ἦσαν ὅλοι μαζοῦμένοι

(ἐπὶ συναθροίσεως ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας) Θεσσ. Μπῆκι ἄκουρους κὶ βγῆκι κουριμένους (ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος μὲν κέρδη, ἀλλὰ ζημιουμένου) Αἰτωλ. Ἀκουρα πρόβατα πουλεῖ ποκάρι ν' ἀγοράσῃ (ἐπὶ μωροῦ) Λακων. || Ἄσμ.

Ἐχω τὰ πράτα μ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι Εὐβ.

*Ἀσε με, Χάρω, ἄσε με τὸ λίγο τριάντα μέρες,
τ' ἔχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι
(τ' = τί) Οἶν. (τὸ ἄσμ. κατ' ἄλλας παραλλαγὰς καὶ ἀλλαχ.)

ἄκουρούπωτος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρουπώτος <κουρουπώνω.

I) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν : Δὲ δορῶ νὰ πάω ὅξου ἀκουρούπωτη. II) Ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ἐπὶ δένδρου ἐλαίας.

ἄκούρσευτος ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἄσυλος) Λάουνδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρσευτός <κουρσεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ὑποστάς λεηλασίαν.

ἄκούρτετος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρτετός <κουρτεῶ.

Ὁ μὴ καταποθεὶς, ἐπὶ φαγητοῦ, ποτοῦ κττ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ μωρὸ ἀκούρτετο ἔδ' τὸ φαεῖ 'ς σὸ στόμα 'θε Ὀφ. Ἀκούρτετον ἔδ' 'ς σὸ στόμαν ἀτ' τὴ βούκκαν (βλωμὸν) Τραπ.

ἄκούρφευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφευτός <κουρφεύω.

Ὁ μὴ ἐπαινέσας ἑαυτὸν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Γούλ' κουρφεύκουνταν κ' ἐγὼ πάντα εἶμαι ἀκούρφευτος (ὅλοι αὐτοεπαινοῦνται, ἐγὼ ὁμῶς ποτὲ δὲν αὐτοεπαινοῦμαι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ χρηζὼν ἐπαίνων Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀκούρφιστος.

ἄκούρφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀκούρφιστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφιστός <κουρφίζω.

Ὁ μὴ ἐπαινεθεὶς ὑπ' ἄλλων ἐνθ' ἄν. : Τ' ἄλλτς ἐκούρφισαν κ' ἐμὲν ἐφέκαν ἀκούρφιστον (τοὺς ἄλλους ἐπήνεσαν καὶ ἐμὲ ἀφήκαν χωρὶς νὰ ἐπαινέσουν) Χαλδ. Πβ. ἀκούρφευτος.

ἄκουσέλευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουσελευτός <κουσελεύω.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε κακολογία, ἰδίᾳ μεταξὺ γυναικῶν. Συνών. ἀκουβέντσιαστος, ἀκουτσομπόλευτος, ἀκουτσομπόλσιαστος, ἀκοφινάριστος.

ἄκουσμα τό, σύνηθ. ἄκουσμαν Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἄγ'σμα Σάμ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄκουσμα.

I) Φήμη, θρύλημα, συνηθέστερον ἐπὶ κακοῦ σύνηθ. : Ἐγίνηκες ἄκουσμα 'ς τὸν κόσμον Θήρ. Τὸ ἄκουσμάν του ἐξέβην εἰς οὐλ-λον τὸν κόσμον Κύπρ. Ἐγίνηκεν ἄκουσμα Κεφαλλ. Αὐτὸς ὁ λόγος ἡθὰ βγῆ ἄκουσμα Σίφν. Αὐτὴ ἔβγαλεν ἄκουσμα (ἐπὶ καλοῦ) Πελοπν. (Μάν.) Αὐτόνους ἔχ' ἄγ'σμα Καλοσκοπ. Κάμμὰ θὰ σοῦ δώσω νὰ σ' ἀφήσω 'ς τὸ δόπο νὰ

